

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoCsp/41/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1520206340
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1520206340.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a sudkýň JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Zity Leimbergerovej v právnej veci žalobcu: L. K., E.. XX.X.XXXX, I.: Č. XX, I., zastúpený: Advokátska kancelária Hanáček & Hanáčková, s.r.o., so sídlom: Záhradnícka 41, Bratislava, proti žalovanému: MINIHOTOVOST, SE, IČO: 043 55 211, so sídlom T.G. Masaryka 17, Břeclav, Česká republika, o zaplatenie 890,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 28. apríla 2022, č. k. 49Csp/128/2020-119, takto

rozhodol:

Napadnutá rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.
Žalobcovi proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 890,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 890,- eur od 06.02.2020 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tiež, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.
2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca dôvodil v žalobe tým, že dňa 18.10.2018 v postavení spotrebiteľa uzavrel so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 540950, predmetom ktorej bolo poskytnutie jednorazového bezúčelového úveru vo výške 300,- eur za poplatok vo výške 85,- eur s dojednanou dobou splatnosti na 15.11.2018. V období od 14.11.2018 do 20.12.2019 žalobca uhradil žalovanému sumu 1.283,- eur (vrátane sumy 8,- eur za poplatky banke) namiesto zmluvne dojednanej sumy 385,- eur. Uviedol, že v zmysle bodu 18 Preambuly Všeobecných podmienok poskytnutia úveru bol veriteľ (žalovaný) povinný vrátiť preplatok najneskôr do 7 dní odo dňa doručenia písomnej žiadosti spotrebiteľa o vrátenie preplatku. Žalobca zaslal žalovanému dňa 23.01.2020 žiadosť o vrátenie preplatku v zmysle bodu 18 Preambuly Všeobecných obchodných podmienok, ktorú žalobca prevzal dňa 05.02.2020, avšak preplatok žalobcovi nevrátil ani sčasti, čím sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Poukázal na to, že žalovaný je obchodnou spoločnosťou zapísanou v obchodnom registri, avšak v zmysle ust. § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nebola žalovanému poskytnutá licencia na poskytovanie pôžičiek a spotrebiteľských úverov Národnou bankou Slovenska, teda žalovaný nemá oprávnenie na území Slovenskej republiky vykonávať predmetnú činnosť.
3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 18.10.2018 Smlouvu o úveru č. XXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi bezhotovostne jednorazový bezúčelový úver vo výške 300,- eur s úrokovou sadzbou 0,00 %, poplatkom za poskytnutie úveru (odmena) vo výške 85,- eur, s dátumom splatnosti 15.11.2018, dobou trvania spotrebiteľského úveru 28 dní, celkovou výškou úveru 300,- eur, celkovou čiastkou 385,- eur, a RPSN (RPMN) 2483,94 %. Výška splátky bola dohodnutá v sume celkovej výšky úveru. Súd prvej inštancie mal

za preukázané, že žalobca vykonal v prospech žalovaného za obdobie od 14.11.2018 do 18.10.2018 (pozn. odvolacieho súdu správne malo byť uvedené do 20.12.2019) úhrady celkovo vo výške 1.275,- eur (15 x 85 eur). Z dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov zo dňa 18.10.2018 súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako dlžník súhlasil s uspokojením pohľadávky veriteľa z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX a to vykonaním pravidelných mesačných zrážok zo strany zamestnávateľa z jeho mzdy/dôchodku a poukázaním zrážok na účet veriteľa až do riadneho uhradenia pohľadávky dlžníka. Z výpisu z obchodného registra žalovaného vedeného Krajským súdom v Brne, oddiel H, vložka 602 súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalovaný je akciová spoločnosť, európska spoločnosť so zapísaným predmetom podnikania poskytovanie alebo sprostredkovanie spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie mal z tlačovej správy NBS na činnosť spoločnosti MINIHOTOVOST, SE zo dňa 09.08.2018 preukázané, že Národná banka Slovenska (NBS) neudelila žalovanému žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov na pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky a okrem stránky R.A..sk uviedla aj iné internetové stránky a domény, ktorých je žalovaný prevádzkovateľom SR a prostredníctvom, ktorých v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch poskytuje spotrebiteľské úvery.

4. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 300,- eur žalovaným a zároveň žalobca uhradil sumu 1.275,- eur žalovanému. Súd prvej inštancie sa primárne zaoberal otázkou právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie veci vzhľadom na to, že sa jednalo o právny vzťah s cudzím prvkom, keďže žalovaný má sídlo v Českej republike. Súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvu o úvere č. XXXXXX zo dňa 18.10.2018 ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže na jednej strane vystupuje žalovaný ako dodávateľ a na druhej strane žalobca ako spotrebiteľ, ktorý pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. S poukazom na čl. 18 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (nariadenie Brusel I bis) uzavrel, že je daná právomoc súdu Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX zistil, že bola uzatvorená podľa zákona č. 89/2012Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů a zákona číslo 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru ve znění pozdějších předpisů, súčasťou ktorej boli Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, v zmysle ktorých si zmluvné strany dojednali v bode O4 voľbu práva Českej republiky. Pri posudzovaní rozhodného práva súd prvej inštancie prihliadal na námietku žalobcu týkajúcu sa dôvodu neplatnosti zmluvy o úvere, ktorá spočívala v absencii povolenia NBS na poskytovanie spotrebiteľských úverov na území SR pre žalovaného. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný nebol evidovaný na webovej stránke NBS pod subjektami finančného trhu, ktorá neudelila žalovanému žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov na pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky.

5. Za tohto skutkového stavu, citujúc ust. § 1 ods. 3 písm. I), § 20 ods. 1, ods. 8, § 24 ods. 1, ods. 2, § 24b ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách, § 451 ods. 2, § 457, § 517 ods. 1, ods. 2, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti žaloby. Uviedol, že žalovaný ako nebankový subjekt v postavení dodávateľa poskytol žalobcovi v postavení spotrebiteľa peňažnú pôžičku bez udelenia povolenia poskytovať spotrebiteľské úvery, čo malo za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere č. XXXXXX, na ktorý súd prihliada ex offio v ktoromkoľvek štádiu konania. Skonštatoval, že predmetná zmluva o úvere je neplatná ako celok, následkom čoho sú neplatné aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť vrátane bodu O4 o voľbe práva Českej republiky. Súd prvej inštancie mal za to, že medzi stranami sporu nedošlo účinne k voľbe rozhodného práva zmluvnými stranami podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rim I), na základe čoho bolo potrebné na rozhodné právo aplikovať čl. 6 ods. 1 písm. b) nariadenia Rim I, nakoľko žalovaný ako podnikateľ smeroval svoju činnosť na Slovenskú republiku, v dôsledku čoho sa právny vzťah spravoval právnym poriadkom Slovenskej republiky podľa obvyklého pobytu spotrebiteľa (žalobcu). Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobca na základe neplatnej zmluvy uhradil žalovanému sumu vo výške 1.275,- eur, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca bol povinný žalovanému vydať iba sumu rovnajúcu sa poskytnutému finančnému plneniu vo výške 300,- eur. Uzavrel, že žalobca plnil žalovanému nad rozsah poskytnutých finančných prostriedkov sumu vo výške 975,- eur, čím žalovaný získal majetkový prospech vo výške 975,- eur z neplatného právneho úkonu a o túto sumu sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil. Vzhľadom na to, že žalobca sa v konaní domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny iba čo

do výšky 890,- eur, súd prvej inštancie v zmysle § 216 ods. 1 C.s.p. a v súlade so zásadou „ne ultra petitum“ zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobou uplatnenej sumy. Nesplnením peňažného záväzku sa žalovaný dostal do omeškania, čím vznikol žalobcovi nárok na zákonný úrok z omeškania v sadzbe 5 % p.a. k priznanej istine, odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žiadosti o vrátenie preplatku (bezdôvodného obohatenia), t.j. odo dňa 06.02.2020 do zaplatenia, tak ako si v žalobe dôvodne uplatnil, na základe čoho súd prvej inštancie žalobcovi priznal úroky z omeškania v sadzbe 5 % zo sumy 890,- eur odo dňa 06.02.2020 do zaplatenia.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených § 365 ods. 1 písm. b), d), e) f) a h) C.s.p.a navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania. Žalovaný nespochybnil, že žalobca má právne postavenie spotrebiteľa a zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľská. Nestotožnil sa však so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva, in concreto so záverom v podobe absolútnej neplatnosti zmluvy bez ohľadu na aplikáciu konkrétneho právneho poriadku z dôvodu, že žalovaný nemá na území Slovenskej republiky udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a nadväzujúcou neplatnosťou o voľbe českého právneho poriadku. K nevyhnutnosti povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov udeleného Národnou bankou Slovenska uviedol, že žalovaný je subjektom, založeným a registrovaným v českej republike, kde má ako európska spoločnosť umiestnená aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky zapísanej v obchodnom registri vo forme poskytovania alebo sprostredkovania spotrebiteľského úveru. Žalovaný je teda riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby v prostredí internetu a to vo viacerých jazykových verziách (napr. aj českej - K. R..A..T.) a teda spĺňa podmienky domovského štátu (Českej republiky) na poskytovanie spotrebiteľských úverov. V súvislosti s absenciou povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike poukázal na základné pravidlá zakotvené v Zmluve o fungovaní Európskeho spoločenstva (čl. 49, 54, 56), v zmysle ktorých sloboda poskytovania služieb zaručuje, že poskytovatelia pochádzajúci z krajín Únie môžu voľne ponúkať služby bez akejkoľvek diskriminácie pre štátnu príslušnosť, pričom rozhodujúce je, aby v domovskej členskej krajine spĺňali podmienky stanovené štátom na založenie živnosti, resp. podniku. Poznamenal, že k uvedenej problematike sa vyjadroval aj Súdny dvor Európskej únie (rozsudok SD EÚ z 25. júla 1991 vo veci C-76/90 Manfred Säger proti Dennemeyer & Co. Ltd). Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o oprávnenie vykonávať dohľad SD EÚ v rozsudku Cassis de dijón (120/78) a rozsudku SD EÚ z 10. mája 1995 vo veci C-384/93 Alpine Investment BV proti Minister van Financiën. (...) domovská krajina vydáva nielen oprávnenie na vykonávanie činnosti spoločnosti usídlennej na svojom území, ale dohliada aj na jej všetky aktivity vrátane tých, ktoré sú vykonávané na území iného členského štátu EÚ. (...) Aj keby si prijímajúci štát želal zastaviť tieto praktiky alebo ich vykonávanie podrobiť určitým podmienkam, nemôže to urobiť bez spolupráce s príslušnými orgánmi prvého štátu (t.j. domovského) (...). S poukazom na recitál č. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) poznamenal, že „(...) (R)ozvoj transparentnejšieho a efektívnejšieho trhu s úvermi v oblasti bez vnútorných hraníc má zásadný význam pre podporu rozvoja cezhraničných aktivít“. Zo skutočností týkajúcich sa zásady slobodného pohybu služieb vyvodil žalovaný záver, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalovaným so sídlom v Českej republike na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou prostredníctvom internetu nie je potrebné ďalšie povolenie zo strany Národnej banky Slovenska. Je toho názoru, že sloboda pohybu služieb je jedným zo základných práv založených primárnym právom Európskej únie a v prípade pochybností odvolacieho súdu o výklade práva Európskej únie, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie s návrhom v rámci konania o prejudiciálnej otázke, v opačnom prípade by porušil právo žalovaného na spravodlivý proces. Zdôraznil, že právo spotrebiteľských sporov je v Európskej únii harmonizované smernicou a preto platí na území Českej republiky, ako aj Slovenskej republiky. Podľa žalovaného, aj z tohto hľadiska postačuje oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českej národnej banky pre subjekt sídlaci na území Českej republiky, ktorý navyše nemá na území Slovenskej republiky ani podnik ani organizačnú zložku. Dodal, že ani v prípade cezhraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky a postačuje len notifikácia príslušného orgánu dohľadu (t.j. Českej národnej banky) o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnej banke Slovenska. Žalovaný neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti a Národná banka

Slovenska nevykonala žiaden dohľad u žalovaného, práve naopak, u žalovaného vykonala dohľad Česká národná banka. Má za to, že napadnutý rozsudok je prekvapivým, neprípustným rozhodnutím, pretože súd prvej inštancie dospel k právnomu a skutkovému záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy na základe dôkazu, ktorý nebol riadne vykonaný (Upozornenie Národnej banky Slovenska z 09.08.2018). Ďalej v odôvodnení odvolania žalovaný uviedol, že išlo o dôkaz, ktorý nepredložila žiadna zo sporových strán a ktorý obstaral a vykonal súd prvej inštancie z vlastnej iniciatívy. Vzhľadom na to, že žalobca je zastúpený advokátom, a teda v zmysle § 291 ods. 3 C.s.p. sa naňho vzťahuje princíp sudcovskej, aj zákonnej koncentrácie konania, neobstojí podľa žalovaného iniciatívne obstaranie a vykonanie dôkazu súdom prvej inštancie, ktorú skutočnosť žiadnym spôsobom neodôvodnil a zároveň neumožnil sporovým stranám vyjadriť sa k uvedenému dôkazu a preto ho považoval za nezákonný.

8. K otázke rozhodného práva žalovaný v odvolaní uviedol, že žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použití ktorého sa aj dohodli. Uviedol, že aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalobcu ako spotrebiteľa menej výhodná, nakoľko sa jedná o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Poznamenal, že právna ochrana záujmov spotrebiteľov musí byť v každom členskom štáte rovnaká, čo vyplýva aj z recitálu č. 9 smernice. Žalovaný je toho názoru, že uvedené sa týka celého rozsahu nárokov žalovaného zo zmluvy o úvere, a to vrátane jeho príslušenstva, pretože v zmysle čl. 10 ods. 2 písm. d), f) a l) smernice, špecifikácia istiny, úroku a ďalších poplatkov a aj úrokov z omeškania sú povinnou obsahovou náležitosťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie vo veci aplikovať české právo a podľa neho posúdiť žalovaný nárok. Namietal, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nezaoberal nevýhodnosťou českého práva týkajúceho sa spotrebiteľských úverov a preto považoval rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. V súvislosti s aplikáciou Nariadenia Rím I uviedol, že žalovaný vykonáva svoju činnosť v Českej republike, a nie v Slovenskej republike, pričom skutočnosť, že žalovaný poskytuje finančné služby v prostredí internetu ešte neznamená, že podnikateľ smeruje svoju činnosť (aj) vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhoduje ani to, v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk webovej stránky, ako aj to, či sú na webovej uvedené e-mailové a telefónne kontakty, nakoľko ide o údaje nevyhnutné na kontaktovanie podnikateľa. Vzhľadom na to, že zmluvné strany sa dohodli na voľbe českého práva, bolo posudzovanie činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa irelevantné. Dodal, že voľba práva nemôže zbaviť žalobcu ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným. Podľa názoru žalovaného, súd prvej inštancie pochybil, ak nezohľadnil harmonizáciu v zmysle smernice z hľadiska výhodnosti použitia príslušného právneho poriadku pre žalobcu a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva súkromného (Nariadenie Rím I) založil na inštitúte verejného práva, ktorým nepochybne otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov je. Ďalej má za to, že súd prvej inštancie ignoroval ústavnoprávny princíp favor contractus, keď skonštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy len na základe skutočnosti, že žalovaný nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, ktorá navyše neznamená, že právny poriadok Českej republiky nie je pre spotrebiteľa menej výhodný ako slovenský. Navyše, súd prvej inštancie konal v priamom rozpore s primárnym právom Európskej únie a to slobodou voľného pohybu služieb.

9. Žalobca k odvolaniu žalovaného uviedol, že pokiaľ žalovaný založil odvolacie námietky na voľbe českého právneho poriadku pri uzatvorení zmluvy o úvere Č.. XXXXXX medzi žalobcom a žalovaným, tak analogicky by žalovaný nemohol vykonávať zrážky zo mzdy voči žalobcovi a nedošlo by tak k uspokojeniu pohľadávky žalovaného, nakoľko dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, je uzatvorená podľa § 551 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, teda podľa slovenského právneho poriadku. Zároveň má žalobca za to, že nie je možné uzatvoriť zmluvu o úvere, ktorá sa riadi právom Slovenskej republiky a zároveň aj právom Českej republiky. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného, podľa ktorého súd prvej inštancie založil svoj zásadný skutkový a právny záver na Upozornení Národnej banky Slovenska z 09.08.2018 vo vzťahu k nedovolenej činnosti žalovaného a obstaranie a vykonanie uvedeného dôkazu v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom neodôvodnil a sporovým stranám neumožnil vyjadriť sa k tomuto dôkazu, vzhľadom na to, že žalobca už v podanom návrhu na vydanie platobného dôkazu z 24.10.2020 uviedol tieto skutočnosti, takže žalovaný musel mať vedomosť o tomto dôkaze a súd ho posudzoval na základe návrhu žalobcu. Podľa žalobcu sa nejedná o nezákonné dokazovanie zo strany súdu a ani o dokazovanie z vlastnej iniciatívy, ale o riadne predložený dôkaz zo strany žalobcu. Zdôraznil, že podmienkou poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky je povolenie udelené Národnou bankou Slovenska v zmysle

§ 20 ods. 1, resp. § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že právny predpis nepožaduje od „nebankového“ poskytovateľa úverov žiadne oznámenie, ani povolenie. Podľa žalobcu taktiež neobstojí tvrdenie, že zmluva bola uzavretá podľa českého právneho poriadku, nakoľko v právnej praxi už rozhodovali slovenské sudy vo viacerých prípadoch (napr. rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 41CoCsp/51/2021, rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 24CoCsp/49/2021 z 09.03.2022 a iné). Žalobca má za to, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov je neplatná v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to pre neurčitosť právneho úkonu, nakoľko neobsahuje výšku dohodnutých zrážok zo mzdy. Žalobca nemal možnosť ovplyvniť jej obsah, pričom svojím obsahom spôsobuje značnú nerovnováhu v zmluvnom postavení strán sporu v neprospech žalobcu. K bezdôvodnému obohateniu žalobca uviedol, že žalovanému uhradil násobne väčšiu sumu, ako bol zaviazaný splatiť zmluvou o úvere, čo predstavuje úžeru zo strany žalovaného a teda neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vo vzťahu k tejto skutočnosti žalovaný nepoužil žiadne prostriedky obrany. Na základe uvedeného žalobca navrhol odvolanie žalovaného zamietnuť v celom rozsahu a žiadal o určenie, že zmluva o úvere č. XXXXXX a dohoda o zrážkach zo mzdy sú absolútne neplatné, nakoľko sa priečia dobrým mravom a obchádzajú zákon a navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodol tak, že zaviazá žalovaného vrátiť žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky v plnej sume titulom absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere č. XXXXXX a dohody o zrážkach zo mzdy a bezdôvodným obohatením.

10. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a preto podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Odvolací súd po preskúmaní prvostupňového rozhodnutia dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal dokazovanie, pričom následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v tomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

12. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 18.10.2018 Smlouvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX podľa zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úveru ve znění pozdějších předpisů (ďalej len „zmluva o úvere“ alebo „zmluva“), na základe ktorej žalovaný (veriteľ) poskytol žalobcovi jednorazový, bezúčelový, nezáväzný peňažný úver vo výške 300,- eur s dobou trvania spotrebiteľského úveru 28 dní a žalobca (spotrebiteľ) sa zaviazal úver vrátiť a zaplatiť veriteľovi odmenu za poskytnutie úveru vo výške 85,- eur a prípadné ďalšie platby, ktoré podľa zmluvy súvisia s úverom, do dňa splatnosti 15.11.2018 na bankový účet veriteľa. Zmluvné strany si v zmluve o úvere dohodli celkovú čiastku úveru vo výške 385,- eur, úrokovú sadzbu vo výške 0 % a ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) vo výške 2483,94 %, ktorá bola založená na predpoklade, že úver bude trvať po dohodnutú dobu a že bude riadne a včas splatený. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere boli Všeobecné podmienky poskytnutí úveru (ďalej len „VPPÚ“) (č.l. 69 spisu) platné od 18.05.2018. Celková výška úveru, ktorú bol žalobca povinný uhradiť, tvorila súčet istiny úveru a celkových nákladov úveru, teda súčet úrokov vyčíslených ku dňu splatnosti a odmeny. Zároveň žalobca (dlžník) a žalovaný (veriteľ) uzatvorili v ten istý deň, 18.10.2018, dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov podľa § 551 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, obsahom ktorej bol súhlas žalobcu na uspokojenie pohľadávky veriteľa vykonaním pravidelných mesačných zrážok zo mzdy na účet žalovaného (veriteľa) až do riadneho uhradenia pohľadávky žalobcu uvedenej v zmluve o úvere. Súd prvej inštancie primárne posudzoval, či je vo veci daná právomoc súdu na prejednanie a rozhodnutie vo veci, vzhľadom na to, že žalovaný má sídlo v Českej republike a ide teda o vec s cudzím prvkom. Súd prvej inštancie správne ustálil, a v konaní ani nebolo sporným, že predmetná zmluva uzavretá medzi veriteľom (žalovaný) a spotrebiteľom (žalobca) je spotrebiteľskou zmluvou, ako to správne ustálil súd prvej inštancie a v zmysle čl. 18 ods. 1 Nariadenia č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Nariadenie Brusel I bis), má spotrebiteľ na výber žalovať druhého účastníka zmluvy - veriteľa buď na súdoch členského štátu, v ktorom má veriteľ bydlisko (sídlo) alebo na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa. V danom prípade si žalobca ako spotrebiteľ, v súlade s uvedeným článkom vybral možnosť žalovať veriteľa na súde Slovenskej republiky, teda právomoc súdu Slovenskej republiky v danej veci je preto daná. Na základe vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalobca uhradil žalovanému za obdobie od 14.11.2018

do 20.12.2019 sumu vo výške 1.275,- eur (výpisy z účtu a doklady o úhrade platieb na č.l. 15 - 23 spisu). Medzi stranami sporu bola sporná aplikácia rozhodného práva na prejednávanú vec, ako aj skutočnosť, či bola zmluva o úvere uzatvorená platne.

13. Podľa článku 6 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo dňa 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (ďalej len „Nariadenie Rím I), bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ: a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

14. Podľa čl. 6 ods. 2 Rím I, bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.

15. Podľa § 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.09.2018 do 31.12.2018 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) na účely tohto zákona sa rozumie iným veriteľom právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. f) a l), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), d), e), g) až k) a m) až r) za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu, ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska.

16. Podľa § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.09.2018 do 31.12.2018, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety.

17. Podľa § 20 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.09.2018 do 31.12.2018, veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, a to v závislosti od udeleného povolenia v tomto rozsahu: a) bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20a alebo b) v obmedzenom rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20b.

18. Podľa § 20 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.09.2018 do 31.12.2018, o udelení povolenia rozhoduje Národná banka Slovenska na základe písomnej žiadosti o udelenie povolenia (ďalej len "žiadosť o povolenie"). Žiadosť o povolenie predkladá žiadateľ, ktorý chce poskytovať spotrebiteľské úvery (ďalej len "žiadateľ"). Žiadosť o zmenu povolenia predkladá žiadateľ, ktorý je veriteľom. Na konanie o udelení povolenia alebo o zmene povolenia sa vzťahuje osobitný predpis, ak odseky 3 a 8 neustanovujú inak.

19. Podľa § 24 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.09.2018 do 31.12.2018, na iných veriteľov a na zmluvy o úvere alebo pôžičke, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, sa vzťahujú ustanovenia § 1 ods. 2 druhej vety, § 2, 3, 4, 6, § 7 ods. 1, 2, 16 až 42, § 8, § 8a, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. a) až v), ods. 9 až 11, § 11, 12, 14, 16, 17, 19 § 20 ods. 2 až 8, § 23 a 25.

Podľa odseku 2, veriteľ môže poskytovať úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, ak má povolenie poskytovať spotrebiteľské úvery podľa § 20 ods. 1 písm. a).

20. Podľa § 24 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.09.2018 do 31.12.2018, iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska.

21. Podľa § 24b ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.09.2018 do 31.12.2018, nikto nesmie v rámci svojho podnikania ponúkať ani poskytovať spotrebiteľom iné úvery a

pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, bez povolenia ani nad rozsah povolenia podľa § 20 ods. 1 písm. a), povolenia podľa § 24 ods. 3, bankového povolenia alebo iného oprávnenia na vykonávanie bankových činností.

22. Poskytovanie spotrebiteľských úverov je v Európskej únii upravené smernicou Európskeho Parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v platnom znení (ďalej len „smernica“). V zmysle preambuly smernice, úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Spotrebiteľia by mali byť chránení pred nekalými alebo zavádzajúcimi praktikami, a to najmä pri zverejňovaní informácií veriteľmi, v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu. Na to, aby sa spotrebiteľia mohli rozhodnúť na základe úplnej znalosti vecí, mali by sa im pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o ich povinnostiach, ktoré si spotrebiteľ môže vziať so sebou a zväziť. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný a zmluva o úvere by mala zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú. V zmysle smernice, členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu. Takým opatrením je aj povinnosť eurokonformného výkladu pri výklade vnútroštátneho práva, čo vyplýva z nepriameho účinku práva Európskej únie, a to tak, že vnútroštátne orgány majú povinnosť vykladať vnútroštátne právo v čo najväčšej možnej miere tak, aby bol dosiahnutý účel a cieľ práva Európskej únie. V podmienkach Slovenskej republiky bola smernica úplne transponovaná do zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uvedenou právnou úpravou bol slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva, čo malo prispieť k posilneniu dôvery a právnej istoty spotrebiteľov a poskytovateľov spotrebiteľských úverov najmä pri cezhraničných transakciách.

23. V danom prípade bolo potrebné primárne sa zaoberať posúdením, či má žalovaný povolenie, resp. licenciu Národnej banky Slovenska na poskytovanie spotrebiteľských úverov na území SR. Žalobca poukazoval na tlačovú správu NBS zo dňa 9.8.2018, kde Národná banka Slovenska upozornila, že spoločnosti MINIHOTOVOST, SE žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky neudelila, pričom poukázal na viaceré internetové stránky s doménou „.sk“, ktorých prevádzkovateľom je daná spoločnosť, ktorá ponúka spotrebiteľom peňažné pôžičky prostredníctvom internetovej stránky R..A..sk, ktorá je v slovenskom jazyku (č.l. 51 spisu). Odvolací súd zistil, že na webovej stránke NBS pod subjektami finančného trhu nie je žalovaný evidovaný. Vzhľadom na to je nevyhnutné uzavrieť, že žalovaný, ktorý je právnickou osobou zapísanou v Obchodnom registri Českej republiky vykonávajúcou podnikateľskú činnosť na území Českej republiky, nie je zapísaný do registra veriteľov Národnou bankou Slovenska, tak ako to správne skonštatoval súd prvej inštancie. Vychádzajúc z uvedeného, žalovaný poskytol peňažné prostriedky žalobcovi, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, bez potrebného povolenia poskytovať spotrebiteľské úvery v zmysle § 20 ods. 1 resp. § 24 ods. 2 zmluvy o spotrebiteľských úveroch.

24. V zmysle § 24 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je nepochybné, že žalovaný ako veriteľ mohol žalobcovi legálne poskytnúť úver iba v prípade, ak by disponoval povolením udeleným Národnou bankou Slovenskej republiky. V tomto ohľade je bezpredmetné, či žalovaný vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky zapísanej v obchodnom registri vo forme poskytovania alebo sprostredkovania spotrebiteľského úveru. Je nepochybné, že žalobcovi poskytol úver subjekt, ktorý nemá povolenie na poskytovanie úverov na území Slovenskej republiky a v takomto prípade je v zmysle § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 24b zákona o spotrebiteľských úveroch táto zmluva neplatná, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie a za tejto situácie správne na prejednávanej vec aplikoval § 457 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri neplatnosti zmluvy je každý z jej účastníkov povinný vrátiť druhému všetko čo podľa nej dostal, nakoľko sa jedná o plnenie z neplatného právneho úkonu.

25. K námietke žalovaného, ktorý poukázal na pravidlá zakotvené v Zmluve o fungovaní Európskeho spoločenstva (čl. 49, 54, 56), v zmysle ktorých sloboda poskytovania služieb zaručuje, že poskytovatelia pochádzajúci z krajín Únie môžu voľne ponúkať služby bez akejkoľvek diskriminácie pre štátnu príslušnosť, pričom rozhodujúce je, aby v domovskej členskej krajine spĺňali podmienky stanovené štátom na založenie živnosti, resp. podniku, a teda k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalovaným so sídlom v Českej republike na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou prostredníctvom internetu nie je potrebné ďalšie povolenie zo strany Národnej banky Slovenska,

príčom postačuje iba notifikácia príslušného orgánu dohľadu, t. j. Českej Národnej banky, odvolací súd uvádza, že každý členský štát Európskej únie si stanovuje vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch podmienky, za ktorých príslušný orgán dohľadu (v danom prípade Národná banka Slovenska) poskytuje povolenie, na základe ktorého je veriteľ oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery. Preto tvrdenie žalovaného, že postačuje len notifikácia Českej národnej banky o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnej banke Slovenska právne neobstojí. Skutočnosť, že žalobca ako veriteľ nemá povolenie (licenciu) Národnej banky Slovenska na základe ktorého by bol oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery na území Slovenskej republiky mal aj odvolací súd za preukázanú prostredníctvom verejne prístupného registra Národnej banky Slovenska, ktorú skutočnosť mal aj súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním preukázanú. Námiетка žalovaného, že súd prvej inštancie dospel k skutkovému a právnemu záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy na základe dôkazu, ktorý nebol riadne vykonaný, je preto irelevantná. Vzhľadom na to, že predmetná zmluva o úvere je neplatná ako celok, neplatné sú aj VPPÚ vyhlásené za jej neoddeliteľnú súčasť vrátane bodu 04 o voľbe práva Českej republiky. Odvolací súd navyše dodáva, že splnenie zákonnej podmienky uvedenej v ust. § 20 zákona o spotrebiteľských úveroch (pozri body 17 a 18 tohto odôvodnenia) bolo prijaté s účinnosťou od 1.9.2018 a NBS upozornenie na činnosť žalovaného zverejnila na svojej verejne dostupnej internetovej stránke dňa 5.8.2018. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný v čase uzatvárania zmluvy so žalobcom dňa 18.10.2018 si mal a musel byť vedomý nesplnenia tejto svojej zákonnej povinnosti. Námiетка dohody rozhodného práva je podľa názoru odvolacieho súdu neopodstatnená aj z dôvodu, keďže jednak žalobca nemal v rámci kontraktácie možnosť individualizovať zmluvné podmienky a jednak žalovaný ako dodávateľ služby určoval zmluvné podmienky znevýhodňujúc tak postavenie dlžníka (spotrebiteľa). Zhodne s argumentáciou žalobcu a s odvolaním sa úplné znenie Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 591/2008 odvolací súd poukazuje na to, že nie je možné pri určovaní obsahu zmluvného vzťahu so spotrebiteľom voľiť rôzne právne režimy podľa svojich preferencií.

26. Nad rámec uvedeného odvolací súd uvádza, že v prípade VPPÚ k zmluve o úvere sa jedná o predtlačný formulár, ktorého obsah žalobca nemohol vopred žiadnym spôsobom ovplyvniť. Nebolo by možné ani konštatovať, že skutočnosti uvedené v týchto podmienkach by boli výsledkom konsenzu prejavu vôle oboch zmluvných strán. Žalobca podpisom iba potvrdil, (...) že sa zoznámil v dostatočnom predstihu s ich obsahom pred uzatvorením zmluvy, že mu je obsah týchto všeobecných podmienok úveru známy, tomuto rozumie a chápe ich a považuje ich za právne bez zvyšku záväzné“ (...), takže uvedené by ani nemohlo zakladať dohodu o voľbe rozhodného práva, nakoľko takýto prejav vôle musí byť jasný, určitý a úplne zrozumiteľný tak, aby nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ si zmluvne dohodol aplikáciu iného právneho poriadku, než by bol v danom prípade právny poriadok Slovenskej republiky.

27. Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade nedošlo účinne k voľbe rozhodného práva zmluvnými stranami podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I, bolo potrebné na rozhodné právo aplikovať čl. 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Rím I, tak ako to správne ustálil súd prvej inštancie, za splnenia podmienky, že žalovaný ako veriteľ smeroval svoju činnosť na Slovenskú republiku, v dôsledku čoho sa predmetný právny vzťah bude spravovať právnym poriadkom Slovenskej republiky v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (žalobcu). S poukazom na vyššie uvedené, ak žalobca poskytol žalovanému na základe neplatnej zmluvy sumu vo výške 1275,- eur, hoci bol povinný vydať žalovanému iba sumu zodpovedajúcu skutočne poskytnutému finančnému plneniu vo výške 300,- eur, správne ustálil súd prvej inštancie, ak zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobou uplatnenej sumy v súlade so zásadou ne ultra petitem vo výške 890,- eur ako majetkového prospechu z neplatného právneho úkonu, nakoľko o túto sumu sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu.

28. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

29. Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim

všetky požiadavky vyplývajúce z § 220 ods. 2 C.s.p., v ktorom sa správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, keď obsah odvolania žalovaného nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 2 C.s.p. tak, že žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).